

НІКОЛАС СПАРКС
ЛЮБИЙ ДЖОНЕ...

NICHOLAS SPARKS

Dear
John

A NOVEL

НИКОЛАС СПАРКС

Любий
Джоне...

РОМАН

Харків

2019

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
С71

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Sparks N. Dear John : a novel / Nicholas Sparks. —
New York : Grand Central Publishing, 2009. — 288 p.

Переклад з англійської *Юлії Максимейко*

Дизайнер обкладинки *Віталій Котенджу*

Для Маїки та Крістіни

Спарк Н.
С71 Любий Джоне... : роман / Ніколас Спаркс ; пер. з англ.
Ю. Максимейко. — Х. : Віват, 2019. — 304 с. (Серія «Худож-
ня література», ISBN 978-966-942-826-4)
ISBN 978-966-942-798-4 (укр.)
ISBN 978-0-446-56732-9 (англ.)

Джон завжди скептично ставився до свого життя й ніколи не споді-
вався, що з ним може статися щось особливе. Не маючи планів на май-
бутнє, він подається на військову службу. Хлопець не знає, чого ще
прагнути, і без ентузіазму повертається у відпустку до рідного містечка,
де на нього чекає лише завжди мовчазний і заглиблений у себе батько.
Утім усе блискавично змінюється, коли одного вечора Джон знайомить-
ся на пляжі з неймовірною дівчиною на ім'я Саванна. Кохання, у яке він
не вірив, накочується потужною хвилею й перевертає увесь його світ.
Але чи витримає воно випробування часом і відстанню?..

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-966-942-798-4 (укр.)
ISBN 978-0-446-56732-9 (англ.)

© Nicholas Sparks, 2006
© Hachette Book Group, Reading
Group Guide, 2009
© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2019

ПОДЯКА

Писати цей роман було радісно й складно. Радісно, бо я сподіваюся на те, що мої персонажі втілюють честь і єдність тих, хто служить в армії, а складно тому, що... ну, щиро кажучи, мені здається, що написання роману — це завжди виклик. Однак є люди, які полегшують мені це завдання, і я, більше не марнуючи часу, хочу подякувати їм.

Кет, моїй дружині й жінці, яку я кохаю всім серцем. Дякую тобі за терплячість, люба.

Майлзу, Раяну, Лендону, Лексі й Саванні, моїм дітям. Дякую за ваш безмірний ентузіазм.

Терезі Парк, моєму агентові. Дякую за все.

Джеймі Раб, моїй редакторці. Дякую за доброту й мудрість.

Девіду Янгу, новому генеральному директорові «Ашетт бук груп США», Морін Еген, Дженніфер Романелло, Гарві-Джейн Ковал, Шеннон О'Кіфі, Шерон Красні, Аббі Кунс, Деніз ді Нові, Едні Фарлі, Гоуві Сандерсу, Девіду Парку, Флегу, Скотту Швімеру, Лінн Гарріс, Марку Джонсону... Я вдячний за вашу дружбу.

Своїм колегам — тренерам і легкоатлетам із команди школи «Нью-Берн» (яка виграла як відкритий, так і закритий чемпіонати Північної Кароліни): Дейву Сімпсону, Філімону Грею, Карджуану Вільямсу, Деррілу Рейнолдзу, Ентоні Гендріксу, Едді Армстронгу, Ендрю Гендріксу, Майку Вейру, Дену Кастелоу, Маркесу Муру, Райшаду Доубі, Деррілу Барнзу, Жеру Вітфілду, Келвіну Гардесті, Джуліану Картеру та Бретту Вітні... Оце так сезон, народ!

ПРОЛОГ

Ленуар, 2006 р.

Кохати когось по-справжньому — що це означає? У певний період життя я вважав, що знаю відповідь. Це означало, що я дбатиму про Саванну краще, ніж про себе, і решту життя ми проведемо разом. Це було б нескладно. Якось вона сказала мені, що ключем до щастя є досяжність мрій, і в її мріях не було нічого надзвичайного. Весілля, родина... міцний фундамент. Це означало, що в мене буде стабільна робота, будинок із білим парканом, мінівен або універсал, у якому б стало місця, щоб відвезти дітей до школи або до стоматолога, а звідти — на тренування з футболу або уроки фортепіано. У нас було б двоє чи троє дітей — вона ніяк не могла визначитися з кількістю, але щось підказує мені, що, коли настав би час, вона запропонувала б покластися на природу й дозволити Богові вирішувати за нас. Така вона була — я маю на увазі, релігійна, — і мені здається, що, окрім усього іншого, я закохався в неї ще й через це. Та що б там не відбувалося в нашому житті, я міг уявити собі, як ми

лежимо поряд у ліжку, розмовляючи та сміючись, загубившись в обіймах одне одного.

Це не здається аж таким незвичайним, правда ж? Як на двох людей, що кохають одне одного? Я теж так думав. І хоча якась частина мене досі хоче вважати це можливим, інша знає, що цього ніколи не станеться. Коли я поїду звідси цього разу, уже ніколи не повернуся.

Зараз, однак, я сиджу на пагорбі біля її ранчо й чекаю, коли вона з'явиться. Звісно, вона мене не побачить. В армії нас навчили зливатися з місцевістю, і я добре засвоїв цю науку, бо не мав жодного бажання загинути на якомусь занедбаному сміттєзвалищі посеред іракської пустелі. Проте я мусив повернутися до цього маленького гірського містечка в Північній Кароліні, щоб з'ясувати, що сталося. Коли людина запускає якийсь процес, вона не має спокою, поки не з'ясує, чим усе закінчилося.

Та я впевнений в одному: Саванна ніколи не дізнається, що сьогодні я був тут.

Мені боляче від думки, що вона буде так близько й лишатиметься такою недосяжною, але наші дороги тепер розійшлися. Мені було складно прийняти цю просту істину, адже був час, коли ми йшли одним шляхом пліч-о-пліч, але то було шість років — і цілу вічність — тому. У нас обох, звісно ж, лишилися спогади, та я засвоїв, що часом вони можуть дарувати майже фізичні відчуття, і в цьому ми із Саванною теж різні. Якщо її спогади — зірки в нічному небі, то мої — це населений привидами темний простір між ними. І на відміну від неї, я волочу на собі тягар запитань, які після нашої останньої зустрічі ставив собі тисячу разів. Навіщо я це зробив? І чи вчинив би так знову?

Розумієте, це я розірвав стосунки.

Листя місцевих дерев, яке лише починає набувати вогняного відтінку, горить у східних променях сонця, що

визирає з-за обрію. Пташки затягнули свої ранкові пісні, а повітря тут пахне соснами й землею, не так, як у моему рідному місті, де воно солоне й морське. Через якийсь час двері прочиняються — і от я бачу її. Попри відстань між нами, я ловлю себе на тому, що затамовую подих. Саванна потягується, а потім спускається сходами та обходить будинок. Удалині за нею пасовисько для коней виблискує зеленим океаном, і вона прочиняє хвіртку, що веде до нього. Її вітає іржанням одна конячка, потім інша, і на перший погляд мені здається, що Саванна замала, щоб так вільно рухатися поміж них. Але вона завжди ладнала з конями, а вони — з нею. Шестеро, переважно чвертьмильні, щипають траву біля стовпа, а Мідас, чорний арабський у білих шкарпеточках, тримається окремо. Одного разу я катався з нею — обійшлося, на щастя, без ушкоджень — і пам'ятаю, як, щосили тримаючись за віжки, подумав, що вона так розслаблено почувається в сідлі, що могла б водночас дивитися телевизор. Тепер Саванна вітається з Мідасом. Вона шепоче йому щось, потираючи носа, плескає по крижах, і, коли Саванна відвертається та йде до стайні, він нашорошує вуха.

Вона зникає, потім з'являється знову з двома відрами в руках — певно, овес. Саванна вішає відра на стовпчики паркану, і кілька коней підтюпцем підбігають до них. Вона відступає, даючи їм місце, і я бачу, як її волосся тріпоче від вітру, коли вона дістає сідло та вуздечку. Поки Мідас їсть, Саванна готує його до прогулянки й за кілька хвилин уже виводить із пасовиська до лісової стежини, виглядаючи геть так само, як і шість років тому. Я знаю, що насправді це не так: минулого року я бачив Саванну зблизька й помітив, що навколо її очей починають з'являтися тонкі лінії зморшок, але лінза, крізь яку я дивлюся на неї, лишається незмінною. У моїй уяві їй завжди буде двадцять